52e jaar. — Nr 63. Zaterdag, 27 Mei 1905.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee - - 5 »
Een - - 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 27 MEI 1905.

VAN ALLES WAT.

De Duitsche vrijdenker, Ernest Haeckel, verzekert, namens de wetenschap, dat de mensch niets anders is dan een afstammeling van het apenras. De menschelijke ziel, — zegt hij, — heeft zich langzamerhand ontwikkeld ; het materialismus moet het Christendom vervangen ; de drievuldigheid van het Ware, het Goede, en het Schoone, zal den mensch verstandelijker, vrijer, beter en gelukkiger maken.

Wil men nu een voorbeeld hebben van de manier waarop die razende vrijdenker zijne schoone leering op zichzelven toepast, luistert dan :

Na den afloop eener voordracht door hem gehouden, werd Haeckel aan tafel uitgenoodigd door de vrijdenkerskringen van Berlijn. Het banket had plaats in het spijshuis van den Dierentuin. Op de heildronken welke verscheidene dischgenooten hem toebrachten, antwoordde Haeckel : « Het gedacht dit banket op te richten te midden onzer lieve bloedverwanten van den Dierentuin, was mij bijzonder aangenaam. Dezen morgend ben ik, gedurende eene wandeling in dezen tuin, voorbij het paviljoen der apen gekomen ; ik bleef stilstaan voor eene *lieve wicht*, een wijfke van den Chimpanzé. Toen deze mij bemerkte, naderde zij tot mij en bezag mij met een klaarblijkend begrip, in het wit der oogen ; alsdan ben ik in hare kooi gegaan *en ik heb mejuffer Chimpanzé omhelsd.* »

Al de aanwezige vrijdenkers hebben dezen geestigen zet van den doorluchtigen geleerde geestdriftig toegejuicht

Zou de kooi van *mejuffer Chimpanzé* soms niet de natuurlijke aangeduide tempel zijn, waar de leerstoel van den materialistischen godsdienst en van haren drolligen Paus, moet opgericht worden ?

't Is daar dat zij zich in bedevaart zullen begeven, onze fiere vrijdenkers, die zich « Zonen van het Beest » noemen en weigeren kinderen van God te zijn !

Wat ons betreft, wij achten ons, ten aanzien van die uitspatting, meer en meer vereerd, de volgelingen te zijn van den Zaligmaker, die, na voor de redding van het menschelijk geslacht tot zijnen laatsten druppel bloed vergoten te hebben, zijne leering heeft bevestigd door zijne glorierijke verrijzenis.

***

Het leven is het eerste en het noodzakelijkste onder de tijdelijke goederen : het is de grondvest van alle ander goed. Daarom offert de mensch alles op voor het leven.

« Gij zult niet dooden », zegt het vijfde gebod, — slechts om zijn eigen leven en eenig gewichtig goed te verdedigen, is het inzekere omstandigheden den mensch toegelaten zijnen evennaste om het leven te brengen. Ieder moord uit haat, gramschap, enz., de zelfmoord, zelfs de moord van een kind in het eerste bestaan wordt door de Kerk onder de strengste straffen verboden.

Welk gevaar zou de mensch voor zijn leven te duchten hebben, indien iedereen den godsdienst en zijne voorschriften onderhield ?

Het tweede goed is de gezondheid Hoe dikwijls hoort men niet zeggen : « Waar ik toch maar gezond ! » Volgens de getuigenissen van alle geneesheeren, komen de meeste ziekten voort uit de onmatigheid en de ontucht. In Zwitserland stierven gedurende het jaar 1891, van af 1 Januari tot 1 Mei, 895 mannelijke personen, in de 15 groote steden ; onder dit getal waren 88 gevallen, dus één op tien, die toegeschreven werden aan het onmatig gebruik van dranken.

In Engeland maakt de alkool jaarlijks 52.000 slachtoffers. Daarom verbiedt de godsdienst het onmatig gebruik van spijs en drank op straf van groote zonden. Maar meer nog dan de onmatigheid, is de ontucht, het ongeregeld zedenleven eene oorzaak van ziekte. De hospitalen onzer groote steden leveren daar een treffend bewijs van. De ontucht ondermijnt de levensorganen van den mensch, en voert hem vroegtijdig naar het graf. Daarom schrijft de godsdienst de kuischheid voor en leert de H. Kerk, dat iedere vrijwillige overtreding van het zesde en negende gebod in het ander leven met de hel gestraft wordt. Hoe godsdienstiger een volk is, hoe zuiverder de zeden zijn, des te bloeiender de gezondheidstoestand is van het volk.

Een protestansche geleerde, Fitz-William, legt dan ook de getuigenis af, dat een godsdienst, die zoo klaarblijkend bijdraagt tot het geluk en het welzijn des menschdoms, een goddelijke godsdienst moet zijn.

***

Meermalen gaven wij raad over de opvoeding der jonge meisjes, nu ook willen wij eens de vraag stellen : Wat gedaan met onze zonen ?

Op onze dagen is 't een feit dat de jongens vaders stiel niet meer willen leeren en allen denken 't verder te kunnen brengen dan vader het ooit bracht. Maar, tusschen zoo iets te denken en te doen ligt nog al een groot verschil.

De oorzaak hiervan is meestendeel vader en bijzonder moeder zelf. Zij hebben zich in het hoofd gestoken dat hun zoon veel te geleerd, veel te schoon is om te werken. Ziet en luistert rondom u. 't Zij gelijk bij welken stielman. Schoenmaker, kleermaker, kruidenier, hebben goede zaken gedaan, wat geld vergaard.

Hebben zij eenen zoon, zij zullen de eersten zijn om hem te overtuigen dat hij geboren is om eens doktor, advokaat, ingenieur te worden, of minstens zijn examen moet doen voor de administratie !

Dat gaat de ouders tusschen de 10.000 tot 20.000 fr. kosten per kop ! Rond sommeken voorwaar. Wat hebben die jongelieden toch al niet noodig om de wetten en de mysteries der geneeskunst en de onverbiddelijkheid der onderzoekers te winnen ?

Welken interest van dat geld mogen de ouders verwachten ? Wat gaan die brave jongens zooal opleveren ? De negen tienden worden in slaap gesust door den ledigen tijd, welken de verwachte klienten hun laten.

En later ! !

O verblinde ouders, indien gij, door uw onverpoosd zwoegen, bovendien geene ronde som na uw afsterven achterlaat, zullen die geleerde bollen gansch hun leven sukkelaars blijven en het leger der misnoegden vergrooten. Weet gij dan niet dat er ieder jaar door de Universiteiten tienmaal meer doktors en advokaten over ons landeken uitgestort worden, dan er kunnen leven volgens hunnen rang en staat.

Ouders, eer gij van uwe zonen groote en hooggeleerde heeren wilt maken, vraag u eerst af of ze later wel iets te eten zullen hebben ; raadpleegt uwe omgeving, ge zult er wel van die ongelukkigen vinden, en vooral overweegt en overdenkt goed eer ge begint, want het geluk van uwe zonen hangt van uwe wijsheid af.

Maria, ster der zee.

Niet immer wiegelt 't schuitje voort,
Niet immer kabbelen de baren,
Door wind noch storm gestoord ;
Soms ziet het klippen en gevaren ;

Soms hoort 't, met akelig gehuil,
De woeste dwarrelwinden blazen,
Die 't willen graven in den kuil,
Of ziet 't de gramme golven razen...

En rond het broze vaartuig heen
Schuimt dan het kokend golven-[branden ;
Het snoert de zeilen tegen een
En beukt de forsch bestormde wanden,

Doch hoe de zee ook huilt en kookt,
Doch hoe én wind én stormen gieren,
Hoe helsch de dood in 't ronde spookt,
Geen vrees ! toch zal het zegevieren !

Want, door het duister van den nacht,
Glimt er een minvol' trouwe sterre,
Die tint' end lonkt en wacht,
Op 't zwoegend scheepsvolk van daar [verre.

Welaan ! sla soms een blik van de aard'
Op haar, die hulp schenkt in gevaren
Zij spreekt : en wind en storm bedaart,
En aanstonds murm'len weer de baren.

Dan zeilt gij, op den oceaan,
Ook eens naar de eeuwge veilge rede ;
Dan landt gij eens aan de haven aan,
Waar vreugde heerscht en eeuwge [vrede.

JOSEPH GEURTS.

De Kruisdagen.

Maandag 29, dinsdag 30 en woensdag 31 Mei zijn het de Kruisdagen.

De oorsprong der drie dagen van openbare gebeden en onthouding, welke het feest van O. H. Hemelvaart onmiddelijk voorafgaan, klimt op tot in de vijfde eeuw ; zij werden ingesteld door den H. Mamertus, bisschop van Vienne, in Dauphiné.

Sedert den tijd dat de Burgondiërs dit gedeelte van Gallië overweldigd hadden, ging er geen jaar voorbij zonder dat het land door groote rampen geteisterd werd ; plagen die men met recht als straffen des Hemels beschouwde.

De verslagenheid was algemeen, het jaar 470 had de stad Vienne in het bijzonder getroffen. De H. Mamertus nam zijne toevlucht tot gebed en boetvaardigheid.

Ten einde de goddelijke rechtvaardigheid tot medelijden te bewegen, deed hij de belofte van ieder jaar in zijn bisdom openbare gebeden te houden. Het volk beantwoordde als één man aan den oproep van zijnen zielenhoeder. De kerkvoogd beval, dat op ieder der drie dagen, welke het feest van O. H. Hemelvaart voorafgaan, ommegangen zouden plaats hebben, onder het zingen van de Litanie der Heiligen.

De dubbele rij geloovigen, met den bisschop en de geestelijken in hun midden, werd voorafgegaan door een kruisdrager (vandaar den naam van kruisdagen). Zoo trok de godvruchtige stoet al smeekende (*Rogare, feriæ Rogationum*) uit de zetelkerk (*cathedra, cathedraal*) beurtelings naar eene der drie kerken buiten den omtrek der stad gelegen (omgaan, ommegang) en door den bisschop als standplaatsen (statiën) aangewezen.

Gedurende de drie kruisdagen was de vasten, in de volle beteekenis van het woord, streng verplichtend. De boetedagen werden met eenen gelukkigen uitslag bekroond : God herinnerde zich de woorden door zijn eenigen Zoon uitgesproken : *Petite et accipietis, quærite et inventetis, pulsate et aperietur vobis.* Vraagt en gij zult verkrijgen, zoekt en gij zult vinden, klopt en u zal opengedaan worden. (Officie van den eersten kruisdag). De andere bisschoppen van Gallië voerden de kruisdagen achtereenvolgens in huune bisdommen in.

Paus Leo III maakte op het einde der 8e eeuw, deze biddagen verplichtend voor geheel de Latijnsche Kerk.

Algemeene vergadering van den Boerenbond.

Donderdag der verledene week vergaderden de afgevaardigden der Boerenbonden, in het lokaal der Gilden en der Neeringen te Leuven.

M. Helleputte zat de vergadering voor. Hij was omringd van MM. Schollaert, E. H. Luytgaerem, algemeenen schrijver, Palmers, Van Damme, E. H. Huydts, Rutten, enz. leden van den algemeenen raad, Leplae, Vliebergh, Fratteur. Omtrent 200 afgevaardigden, uit al de hoeken van het land, waren aanwezig.

De algemeene schrijver, Abt Luytgarens, wenscht M. Helleputte geluk over de herstelling van zijne gezondheid ; alsdan geeft hij lezing van zijn verslag.

De Gilde bestaat nu sedert 14 volle jaren ; dit jaar waren en 15 nieuwe bijtredingen, ingevolge der welke het totaal getal der leden tot 23,634 gestegen is, zijnde eene verhooging van 1622 nieuwe leden.

De verslaggever treedt daaromtrent in zeer belangwekkende bijzonderheden.

Dit verslag wordt bij handgeklap goedgekeurd.

M. Helleputte bedankt den verslaggever en zegt een woord nopens de aanvallen waarvan, in deze laatste tijden, de « Boerenbond » het voorwerp geweest is en die zich voor de eerste maal voorgedaan hebben tijdens het eerste bilan van het syndicaat van het Aan- en Verkoopgenootschap.

« Deze aanvallen, zegt de hooggeachte spreker, zijn gekomen uit het noorden van Limburg en men kent er den inhlazer van. De personen die zich opofferen tot de verspreiding van de « Boerenbonden » worden beticht, ontzaggelijke, schandelijke winsten gemaakt te hebben.

Deze aanvallen hebben een klaarblijkend politiek doel : zij worden uitgekraamd tegen die beschermende leden, juist in deze arrondissementen waar onze tegenstrevers het meest van die heeren te vreezen hebben en waar de weldoende werking dezer laatsten zich het meest doet gevoelen. Zij zijn overigens enkel waard betegen deen aard zijn die ze uitstrooien en hetgeen waard is het doel in hetwelk zij voortgezet worden. »

M. Helleputte treedt alsdan in de bijzonderheden der beschuldigingen en heeft geene moeite om er de ijdelheid en de zotheid van te toonen. Hij stelt daarenboven vast dat zij te vergeefs gedaan werden : verre leden te verspeden, wint de « Boerenbond » er dagelijks talrijke bij. Zulks is de klaarblijkendste proef dat het werk boven alle verdenking staat en dat de boeren zich opperbest rekening geven van het groot voordeel dat zij vinden in « bedrogen en gevild te worden » zooals de tegenstrevers van den « Boerenbond » het zeggen.

Zulks laat ons toe, besluit de redenaar, deze aanvallen te verrachten, ze te laten voor hetgeen zij waard zijn en ons er niet mede te bekommeren. »

De E. W. Huydts stelt eene dagorde van vol en geheel vertrouwen in den hoogeren raad van de « Boerengilde » voor. Hij vraagt daarenboven, dat een *algemeen feest ten zijner eere* zou ingericht worden, feest tijdens hetwelk eene openbare hulde van erkentelijkheid wegens de « Boerenbonden » zou uitgebracht worden.

(Eenparige toetreding.)

M. Helleputte bevecht dit voorstel ; doch de E. H. Huydts dringt aan en de gansche vergadering juicht zijn voorstel toe.

M. Fratteur, leeraar bij de Hoogeschool van Leuven, geeft eene zeer aanhoorde en zeer doordachte voordracht over het kweeken van het vee en over de middelen om er de opbrengst van te verhoogen. M. Helleputte bedankt innig M. Fratteur, eenen der meest iyerige medewerkers van den « Boerenbond » (Goedkeuring.)

Hij deelt alsdan aan de vergadering mede dat men hem komt kennis te geven van de uitdeeling van Artikels, tegen den « Boerenbond » door zekere bladen uitgegeven, en namelijk door de « Noodklok », uitdeeling door verzekeringsmaatschappijen gedaan.

« Het is klaarblijkend, zegt M. Helleputte, een veldtocht tegen uwe onderlinge verzekering tegen de arbeidsongevallen. De ezel laat het oor uitkomen ! Het belanghebbend doel dezer nieuwe aanvallen behoeft niet bewezen te worden. »

In de namiddagzitting komt de E. H. Huydts terug op zijne dagorde van vertrouwen en stelt ze in deze woorden voor :

« De Belgische Boerenbond in zijne algemeene vergadering van 18 Mei 1905, teekent uit al zijne krachten verzet aan tegen de valsche en ongegronde aanvallen waarvan zijn Hoofdbestuur en voornamenlijk zijne Hoofddekens de H. H. Helleputte en Schollaert, sedert eenigen tijd het voorwerp zijn, en maakt van de gelegenheid gebruik om zijn dankbaar en volledig vertrouwen uit te drukken in het wijs en onbaatzuchtig bestuur zijner hoofdmannen. »

M. de leeraar Vliebergh, met zijne gewone duidelijkheid, legt dan de nieuwe wet over de werkongevallen uit en beschrijft de werking der nieuwe onderlinge verzekering tegen gezegde ongevallen, instelling waarvan wij reeds vroeger de voordeelen hebben doen uitschijnen.

De Internationale Lijn
van Oostende, over Leuven, St-Truiden, Tongeren, tot AKEN.

Onze lezers zullen zich de artikelen herinneren, welke wij gedurende de drie laatste jaren, ten voordeele dezer nieuwe lijn, ingeschreven hebben.

Het gouvernement heeft nu bepaald zijn ontwerp doen kennen.

Herinneren wij hier terloops, dat het gedacht dezer lijn in 't Zuiden van Limburg is ontstaan. Inderdaad wij lezen in de « Geschiedkundige schets der stad Tongeren », door Jozef Libot, schoolopziener te Tongeren, uitgegeven, het volgende :

« Den 12 Januari 1872, stuurde de raad (de gemeenteraad) aan de kamers eene aanvraag om eenen ijzerenweg volgens het plan van den heer Pousset, te krijgen van Brussel op Aken, langs Tervueren, Sint-Joris-Weert, Thienen, Zout-Leeuw, St-Truiden, Loon, Tongeren, Visé, Aubel en Bleiberg ».

Zooals men ziet, heeft dit plan zich maar weinig vervormd van het voorstel Pousset

De door het gouvernement voorgestelde lijn volgt de bestaande linie van Oostende tot Leuven. Van af Leuven wordt er een heel nieuwe lijn aangelegd op Neerlinter, St-Truiden, Tongeren : Van Tongeren naar Eysden, langs de gemeenten Mall, Millen, Sichen-Sussen-Bolré en Ternaaien.

— Volgens de ontwikkeling der beweegredenen, die de hoofdzaak vergezelt, wordt er in de hoofdzaak dit gezegd :

1° De tegenwoordige lijn kan niet meer voldoen aan dit dubbel, immer aangroeiend vervoer, van reizigers en koopwaren, en het is dringend geworden haar te ontlasten door het maken eener nieuwe verbindingslijn naar Duitschland. — De Kamers, ten andere, hebben de dringende noodzakelijkheid van dezen maatregel erkend.

2° Bij deze gelegenheid heeft het Gouvernement zich bezig te houden gehad, met de immer grooter concurentie welke de Nederlandsche spoorwegen doen aan de Belgische transietwegen voor reizigers van Engeland naar Duitschland en verder liggende landen, en het aanschouwt als onontbeerlijk, de nieuwe *lijn te stellen in de beste voorwaarden voor het* verkeer der internationale sneltreinen.

3° De vooruitgang der toepassing van de electriciteit doet voorzien, de praktisch wording van snelheden, 200 kilom. per uur bereikende ; en het is dus noodzakelijk dat de nieuwe lijn, welke eerstdaags een deel kan uitmaken van een Europeesch extra snel net, kunne gebruikt worden, met zulke vlucht doorloopen te worden.

4° Daarom is het noodig, dat zij geene tunnels nog kruisriggels oplevere, op dat zij geen helling van meer meer dan 10 milimeters per meter geve, nog boog van eene straal minder dan twee duizend meters.

5° In de vallei van den Vesder, zou dit programma niet kunnen verwezenlijkt worden. Langdurige en diepgegronde studiën hebben als alleen mogelijk aangewezen de linie van St-Truiden-Tongeren-Argenteau enz.

6° Buiten dat deze linie zeer snelle buitenlandsche verbinding zal daarstellen, zal zij daarenboven, met eene nieuwe weg het centrum van Duitschland rechtstreeks in verbinding stellen met de haven van Antwerpen.

7° Het gouvernement verklaart dat het geenszins in zijne inzichten is, langs deze nieuwe lijn, al de internationale treinen af te leiden noch de steden Luik en Verviers uit de uurtabels der groote Europeesche treins te verwijderen.

Deze steden zullen er natuurlijkerwijze inblijven, omdat zij zich voor het meerendeel der streken bevinden op de beste lijn van Frankrijk naar Duischland (langs Charleroi en Namen).

— Anderzijds vraagt het Gouvernement de goedkeuring der overeenkomst, gesloten met het Duitsche Gouvernement ter aanlegging eener nieuwe lijn tusschen Stavelot en Malmedy.

— Deze nieuwe lijn is geroepen om den duur der overvaart aanzienlijk te verkorten. Ziehier wat wij daarover met zekerheid kunnen meddedeelen. Onafgezien van alle overgroote snelheden, door de electriciteit aan deze overvaart te geven, zal van den beginne af aan één uur gewonnen worden tusschen Brussel en Herbestal en bijna een uur en half in omgekeerde richting.

De betrekking langs ijzerenweg tusschen de streek van dan Eifel en de provincie Luik gebeurt tegenwoordig langs Herbestal, als wanneer tusschen de twee uiteinden der lijn, Malmédy en Stavelot, eene ophouding van lijn bestaat van 8 kilom. 't Is deze leemte die gaat aangevuld worden, zoodat een omweg gespaard wordt van ongeveer 40 kilom., voor het trafic van het land van Eifel met Luik en al de Belgische spoorhallen ten Westen en ten Zuid-Westen dezer stad.

Deze aaneenschakeling zal 1 *millioen*, 600,000 franken kosten.

***

Al de secties der Kamer vergaderden woensdag namiddag om het ontwerp der regeering te onderzoeken, waarbij de internationale lijn voor de groote expresstreinen op Duitschland, van de lijn van Luik wordt afgenomen en verlegd op eene nieuwe lijn over Limburg.

Het ontwerp werd zeer levendig bestreden door M. Neujean, volksvertegenwoordiger van Luik, die vroeg het ontwerp niet meer dit jaar te behandelen, om reden dat eigenlijk niemand het plan grondig had kunnen onderzoeken.

Ook vroeg spreker dat de minister van oorlog zou zeggen, of de verlegging eener baan, die eene strategieke beteekenis heeft, geene nieuwe militaire werken zou uitlokken.

M. Dallemagne onderstounde de woorden van zijnen Luikschen collega.

Het ontwerp werd verdedigd door MM. Woeste en Hubert. De burgemeester van Antwerpen, M. Van Rijswijck, koos partij voor de Luikenaren en de socialisten en verscheidene leden der rechterzijde ontbielden zich.

Het ontwerp werd nietlemin in al de secties aangenomen en de middenafdeeling, samengesteld uit MM. De Becker, Helleputte, Renkin, Snoy en Hubert.

PATRONAAT.

Al wat jong en aan het opgroeien is, wordt door eene inwendige behoefte tot beweging gedreven. Heel onbewust doen de kleine kinderen zoo menigvuldige sprongen en bewegingen, alsof elk hunner spieren, elk hunner vezelen een eigen oefening noodig had, om zich behoorlijk te ontwikkelen. Deze onrustigheid komt langzamerhand ook in het gemoed, in het verstand aan den dag. Zij zoekt dan hare bevrediging in allerlei spel en uitgelatenheid. De voorwerpen der belangstelling wisselen met de jaren, maar de behoefte aan beweging, spel en onderhoudende bezigheid duurt voort. De grootste inspanning, indien ze vrijwillig is, wordt tot eene verpoozing, terwijl werkeloove rust of verveling eene onverdragelijke kwelling is. Men slaat met genoegen de potsierlijke sprongen van jonge dieren gade en het zou een misstap in de opvoeding zijn, wilde men den kinderlijken leeftijd eene gelijke behoefte euvel nemen. Wie de onschuldige vreugden der jengd ontbeert, moet het later boeten in zijn gemoed ; niet zelden lijdt hij zelfs schade in zijne zedelijke ontwikkeling.

STANHOPE
DE
Amerikaansche detective.

(1e vervolg.)

II.

— Ja, meneer, dat is het bureel, zei policiebeambte Burns met neerbuigende beleefdheid tot een vreemdeling, die het had gevraagd, of zich in het gebouw, waarvoor hij stond, het bureel der stedelijke geheime policie bevond.

Burns had juist lekker ontbeten en een goed glas bier er bij gedronken, iets wat hem steeds in de beste stemming bracht.

— Ja, ge zijt hier terecht, mijnheer, voegde hij nog eens bij zijne verklaring. Twee trappen *hoog, links.*

— Beschikt de geheime policie over flinke krachten ? informeerde de vreemdeling verder.

— Dat zou ik denken ! luidde het antwoord vol ambtelijken trots.

— Ge kent er zeker wel enkele ?

De policieman zette een hooge borst.

— Nu, als 't u blieft ! Ik ben particulier bekend met de eerste mannen van de geheime policie, de zoogenaamde matadors.

— Zoo, zoo !

Als iemand die volstrekt geen haast heeft leunde de vreemde tegen den deurpost, rammelde zacht en melodieus met een paar losse geldstukken in zijn zak en vroeg knipoogend :

— Zeg, vriend, waar is hier een behoorlijk glas brandy te krijgen ?

— O, vlak bij, antwoordde Burns gedienstig. Als gij een oogenblik geduld hebt : over een kwartier ben ik vrij ; dan wil ik u den weg wel wijzen.

— En een glaasje met mij drinken, niet waar ?

— Heel graag meesmuilde de agent, wien het vooruitzicht, vrijgehouden te worden heel uitlokkend scheen. Maar zal de tijd u niet lang vallen ?

— Volstrekt niet, verzekerde de andere, ik ben hier vreemd, en ik interesseer mij daarom voor alles wat ik zie ! 't Meest echter voor detectives, hun doen en laten. Daarvan zou ik heel wat meer willen weten. Misschien kunt ge mij er weleens den een of anderen aanwijzen ?

— Niets gemakkelijker dan dat, zegde Burns zeer voorkomend. Blijf maar een paar minuten hier naast mij staan. Vernet en Stanhope moeten dadelijk komen.

— Vernet en Stanhope ? Wie zijn dat ?

— De hoofdkrachten van de geheime policie, verklaarde Burns. Kolossale kerels, dat zeg ik u. Als zij niet direct iets aan de hand hebben, kan men ze elken morgend in het bureel zien.

— Zijn ze nog jong ?

— Hm... ja ! Zoo tusschen de vijf-en-twintig en dertig. Maar ze hebben haar op de tanden, dat verzeker ik u. Met hen speelt geen mensch het klaar.

— Wat voor handlieden ? Amerikanen ?

— Stanhope is het door en door ; Vernet heeft ook wat Fransch bloed.

Terwijl Burns nog sprak, kwamen twee mannen aangeloopen. Zij hadden het samen heel druk. De een was lang, een buitengewoon knappe man met fijn gesneden trekken, donker haar en zwarte oogen, vol uitdrukking, waarin zich elke zielsontroering weerspiegelde.

Ofschoon tamelijk ernstig en terughoudend in zijn wezen, bezat hij toch aangename manieren, zoodat hij bij allen die hem kenden, voor een volmaakt gentleman gold.

Dat was Vernet.

De tweede, Stanhope, was slechts van middelbare groote, doch krachtig gebouwd. Zijne bruine oogen zagen stout en levenslustig de wereld in, maar ondanks de schijnbare onverschilligheid van zijn blik, namen ze alles scherp waar.

't Kortgeknipte haar liet de edele lijnen van het hoofd en het hooge voorhoofd duidelijk uitkomen. De vooruitstekende neus kon niet als schoon gelden, doch mond en kin waren welgevormd ; zij getuigden van moed en energie, bij een edelen aard. Zijn houding was een weinig slordig, zijn manier van spreken onopgesmukt, soms bijna grof ; maar ieder, die met hem in aanraking kwam, verklaarde hem voor den man, op wien men zich blindelings kon verlaten.

— Daar komen ze ! zei Burns tot den vreemdeling. De grootste is Vernet, de ander Stanhope.

Toen de mannen voorbij gingen, groette de agent ; zij knikten vriendelijk en traden, zonder te vermoeden, hoe scherp twee oogen hen opnamen, het gebouw, waar zich hun bureel bevond, binnen.

— De baas heeft naar u gevraagd, heeren, zei de kantoorknecht, die hen opendeed.

— Naar ons beiden ?

— Hm ! . . . ja ; dat wil zeggen, hij wilde elk van de heeren afzonderlijk spreken.

— Zoo, zoo ! zei Stanhope ; ga gij dan maar eerst binnen, Vernet. Ik heb niet zoo'n haast.

En hij begon een gemoedelijk praatje met den knecht, terwijl zijn vriend het kantoor van den overste binnentrad.

— Ei ; goeden morgen, mijnheer Vernet ! zoo luidde de welwillende groet. Ge komt als geroepen. Hebt ge tijd, een order uit te voeren ?

— Zeker.

De overste, Morrison heette hij, streek langs zijn baard.

— Ik geloof, dat het een moeielijke taak voor u zal zijn ; de heer verlangde echter een van zijn beste mannen, een die zwijgen kan, zeer beschaafd en vertrouwbaar is...

Hij wachtte een oogenblik ; daar echter Vernet nog geen vraag tot hem richtte, vervolgde de chef :

— Instructies zijn niet gegeven, daar de heer met uzelf wil onderhandelen. Wil dus heden naar hem toegaan — hier is het adres, een zeer aristocratisch huis — om naar zijn verlangen te vernemen. Zooals gezegd de zaak komt mij meer kiesch dan moeielijk voor ; ze zal u wel niet te veel hoofdbreken bezorgen.

Terwijl hij sprak had hij Vernet een visitekaartje toegereikt, waarop de naam : A. Burton, 21, Burtonplein.

— Hoe laat moet ik mij bij dien heer vervoegen ? vroeg de jonge detectieve.

— Zoo spoedig mogelijk, luidde 't antwoord. Hij verlangt dat ge u uitsluitend en met allen ijver aan zijn zaak wijdt. Als die in orde is, komt ge het mij wel berichten ?

— Hoe staat het nu met de voorgenomen razzia ?

— O, die geschiedenis zal ik aan Stanhope overlaten. Uw bijstand zou hem zeker aangenaam zijn ; maar ik geloof, dat hij genoeg met de lokale omstandigheden bekend is om de expeditie tegen de dievenbende alleen uit te voeren. Trouwens, als ge morgen avond niet elders in beslag genomen wordt, staat het u vrij, u bij hem aan te sluiten.

— Ik zal zien, of ik het gedaan kan krijgen.

— Is Stanhope met u hierheen gekomen ? vroeg Morrisson. Zeg hem als 't u belieft dat ik nog iets met hem te bespreken heb. Vernet bracht die boodschap over, en terwijl zijn vriend op weinig ceremoniele wijze het heiligdom der geheime policie betrad verliet hij het huis om den nieuwen, hem onbekenden cliënt op te zoeken.

— Daar komt Vernet ! zei de policieagent Burns tot den vreemdeling, die hem nog altijd gezelschap hield. Hij ziet er uit, of hij weer iets voor heeft. Ik zou wel eens willen weten met of zonder Stanhope.

— Werken die twee samen ? vroeg de vreemdeling.

— Meestal. In lastige zaken altijd. Tot dusver is geen van beiden ooit iets mislukt.

— Wie van de twee geldt voor den slimste ?

Burns haalde de schouders op.

— Dit is moeilijk te zeggen. Dat zou men alleen kunnen beoordeelen, als ze eens tegen elkaar in het veld werden gestuurd. Waarachtig dan zoudt ge eens wat beleven. Dat zou belangwekkend zijn — iets als een wedren !

— De nieuwe grootheden zijn nog nooit concurrenten geweest ! Het verwondert mij, dat de overste nooit op het gedacht gekomen is, eens te probeeren wat ze in zulk geval konden presteeren. Dit lijkt mij een gunstige gelegenheid. Heeren Vernet en Stanhope, ge zult uw krachten eens meten, en wel in een zeer ingewikkelde zaak. Wie van u het dan wint kan verder van zijn rente leven : want het loon dat ik hem geef, zal vorstelijk zijn.

III.

Intusschen had Richard Stanhope, de jongste der beide speurders, een lang onderhoud met zijn overste M. Morrisson, die heel vertrouwelijk met hem sprak. Stanhope was zich wel bewust, hoe hij in de gunst stond. In losse houding, als een studentje, den hoed in den nek, de handen over de knie gevouwen, balanceerde hij op een hoek van de tafel.

— Gij verlangt dus, dat ik de zaak alleen opknap ? vroeg hij op ontevreden toon. Dat bevalt mij om de waarheid te zeggen niet erg.

— Waarom niet ? Gij kunt toch wel alleen af.

— Dat zeker ! Maar ik geloof dat Vernet er ook gaarne bij zou zijn.

— Vernet is op het oogenblik met een andere zaak bezig. Ik heb hem volle vrijheid gegeven tot hij die afgedaan heeft, maar hem toegestaan zich morgen avond bij u aan te sluiten, als hij geen verhindering heeft. Vreest ge misschien Vernet te beleedigen, als ge de razzia zonder hem overneemt ?

— Bah ! Ik vrees niemand. Ik bedoel alleen wij hebben bijna altijd samen gewerkt en ook den bijval met elkaar gedeeld. Lukt deze tocht, dan is het een heele eer voor den leider. Vernet heeft ook op een deel daarvan gerekend — ik zou niet graag willen dat hij er bij te kort kwam.

— Nu, dat is edelmoedig gesproken ! zegde Morrisson glimlachend. Vernet mag zich gelukkig achten, dat hij u tot vriend en niet tot tegenstrever heeft. Maar afgezien daarvan, gelooft ge dat de bijval der onderneming afhangt van Vernet's medewerking ?

— Dat wil ik niet beweren.

— Kent gij het terrein ?

— Elken duimbreed grond.

— Vernet niet.

— Neen, een leider is immers ook genoeg.

— Zijt ge overtuigd, dat de expeditie ons zal gelukken ?

— Volkomen. Mislukking is slechts denkbaar in één geval.

— In welk ?

— Als ik verhinderd zou zijn en een ander de leiding moest overnemen.

— Ook als die andere Vernet heette ?

— Ook dan. De satan zelf zou niets kunnen uitrichten, als de schuilhoeken van dat roovers-tuig hem niet volkomen nauwkeurig bekend waren.

— En enkel uit vriendschap wilt ge de eer met Vernet deelen ? Waarlijk, Stanhope, ge zijt een wonderlijke vogel ! Doch waarom veronderstelt gij de mogelijkheid, morgen verhinderd te zijn !

Stanhope liet zich nu van de tafel afglijden en trok den hoed over haar voren.

— Heel eenvoudig. Er liggen nog zes-en-dertig uren tusschen heden en morgen avond. Geen mensch kan weten wat er in dien tijd kan gebeuren. Hebt ge nog iets voor mij ?

— Eigenlijk ja ! antwoordde Morrison, den jongen man met welgevallen aanziende. Hem beviel die rechtuite, vrijmoedige manier. Het is weliswaar een bagatel, maar ze moet ook morgen avond uitgevoerd worden.

— Morgenavond ? Stanhope nam zijne vorige positie op de tafel weer in en luisterde opmerkzaam, toen Morrison vervolgde :

— Het is evenwel gemakkelijk te vereenigen ; de groote expeditie is bepaald op middernacht en de andere zaak speelt al om tien ure en duurt hoogstens een uur. Apropos, kent ge den advokaat Thomas Flynn ?

— Van naam wel. Heeft hij wat met de zaak uit te staan ?

— Alleen onrechtstreeks. Hij treedt op voor een cliënte.

— Eene dame ?... Op Stanhope's gelaat teekende zich teleurstelling en misnoegen. Waarom heeft hij die niet naar Vernet verwezen ? Hij kan veel beter met vrouwen omgaan dan ik.

— Zijt ge nog altijd bang voor vrouwenrokken, Stanhope ? lachte Morrison. Ik ken uw zwak, en ik zou natuurlijk uw vriend voorgelogen hebben, als mij de keus gelaten was. Doch de advokaat verlangde volkomen uwe diensten. Buitendien, ge zijt meer geschikt om u als vrouw te kleeden dan Vernet.

Maladies de la gorge du nez et des oreilles. **Docteur Sonval**, médecin spécialiste, RUE DES CHAMPS 31 Liége, consultations de 8 à 10 h. et de 2 à 4 h. le dimanche de 8 h. à 10 h.